

A portrékészítő

A nyitóbeszédet egy művészettörténész tartotta. Beszédét egy közepes poénra építette. Az *akasztás* nehézségére. Az akasztás egyszerre jelentette a képek elhelyezését a kiállítóterben, és valami olyasmit is, hogy a képeken szereplő arcok mennyire kiszolgáltatottak az apparátusnak, ami rögzíti őket. A portrékészítés nem más, mint tárgyiasítás, ilyen értelemben pedig egy szelíd gyilkosság. Tamást meglepte, hogy a beszéde végén őt is a mikrofonhoz hívja. Nem készült semmivel, ám ez nem hozta zavarba. Jelen pillanatban egyáltalán nem érdekelte a külvilág.

Az érzések tisztázatlanok és tisztázhatatlanok, mondta. Minél hitelenebbek vagyunk, annál több külsődleges eszközt keresünk önmagunk megmentésére, amelyekről mélyen tudjuk, hogy könnyen ellenünk fordulnak. Egyetlen közös van az emberekben, a magány.

Tamás kinézett a tömegre. Meglátta egyik kedves pályatársát, a kopasz, kutyaképpű Csongort. Tehetséges, harmincegyéves riportfotós. Ő egy ideje már nem járt kiállítás-megnyitókra, és egy ideje Tamással sem beszéltek. Nem mintha összevesztek volna, egyszerűen csak másfelé sodorta őket az élet. Éppen ezért most megörült Csongornak, és pillanatnyi elakadásában átcikázott száján egy baráti mosoly. Csongor ezt észrevette, viszonzásul megemelte pezsgőspoharát. Tamás tovább pásztázott a tömegben – megdöbönt –. A harmadik sor szélén egy arc rejtőzködött. Egy olyan arc, amelyet sokáig kellett értelmeznie, hogy felfogja kontúrjait; részleteit és egészét.

A lány kissé csücsörítve a száját rágta, s ebben az önkéntelenségében megnyílt letaglózó szépsége. Tamás hirtelen nem tudta, hol tartott, de nem is akart sokáig beszélni.

Az előbb kis híján elkéstem a saját megnyitómról, ami pedig nem szokásom. Pedáns ember vagyok, de legalábbis kényszeres – erre a játékos vallomásra a közönség felnevetett.

Miközben öltözködtem, és valamit pakoláztam a fiókomban, megtaláltam egy kisgyerekkori fényképemet, amit apám készített rólam nagyapámék nyaralójában, és közvetlen alatta egy másikat, amit két nappal később én magam lőttem két kislányról, a háztól nem messze. Az volt életem utolsó képe... – a nyelvből a közönségből megint felszakadt egy gyors hahota – bo-

csánat, első képe, és ha szabad ilyet mondanom, nem is sikerült rosszul. Tulajdonképpen nagyon érdekes kép, és ezt onnan is tudhatjuk, hogy majdnem elkéstem; kezemben tartom a két képet, és egyszerre kibomlik belőlük annak a távoli pillanatnak a teljes történeti mélysége. Ebből pedig az is következett, hogy az az idő, amiben álltam, épp ingben és alsógatyában a szobám közepén, számomra megállt. Az egyik idő átvette a másik helyét.

Tamás ezt már csak a lánynak mondta. A tekintetek összekapcsolódása olyannyira szembeötlő volt, hogy sokan a szavak címzettjéhez fordultak, kispolgári megrökönyödést mímelve.

Engem mindig az arcok érdekeltek, és azt hiszem, akkor fogom abba hagyni a fotózást, amikor megértem, hogy miért. Egyet biztosan tudok: nem vagyok hajlandó elfogadni a világot olyannak, amilyen – hogy örökké változik, múlik és megújul. Pedig pillanatokra, amikor elfogadom, megrendülök a szépségétől, és mégis ellen akarok neki állni. Egyszerűen nagyobb a szüntelen változás terhe, mint amit viselni tudok. Nem bírom el ezt az örök zajlást, amiben az ember a legmulandóbb.

Egy arc elvesz, és ha elveszett, akkor nem csak a jelen és a jövő számára veszett el, hanem rövid idő alatt, ahogy az emlékezetből törlődik, elveszett a múlt számára is. Mintha soha nem is lett volna. Mert tulajdonképpen attól fogva, hogy valakire többé nem emlékezünk, csakugyan soha nem is létezett.

Azt hiszem, azért fontos arcokat fotózni, hogy kimentsük őket a zajló időből. Köszönöm.

A taps diszkrét elégedettségről tanúskodott. Tamás kilépett a mikrofon mögül, hogy megközelítse a lányt a hirtelen megolvadó tömegben, de a lány távolodni kezdett, Csongor pedig elé állt.

– Szevasz, öregem, ezer éve! – Csongor utána fordult Tamás tekintetirányának. – Ugyan már!

– Soha nem láttam még ilyen szép arcot.

Csongor megint hátrafordult.

– Az a kis fekete mimóza? Hát... nem tudom.

– Szerintem nem mimóza, hanem medúza.

– Gyere, járjunk egy kört. Még egyszer megnézem a képeidet, most kicsit alaposabba, közben elmeséled, mi van veled. Félúton váltunk, és én mesélek. Csak öt perc, utána odaadlak a medúzának.

– Jó ötlet. Akkor most öt perc alatt kiválthatjuk a következő három évet. Erre gondoltál ugye? A medúza meg lassan elúszik.

– Nem hiszem. Ott áll az egyik fekete agyrémed előtt, és úgy simogatja a tekintetével, mintha legalábbis egy bájos kis csecsemőt látna.

– Akkor összeillünk. Hát velem igazából nincsen semmi különös.

– Na, ne viccelj már! Távolról is látni, hogy szépen döcög a szekér.

– Ez igaz. Döcörög. De a szakmámnál mindig jobban érdekelt a magánéletem, az viszont nem alakul túl rózsásan. Voltak a kamaszkori meg posztpubertás szerelmek (ezek közül néhányal még akkoriban találkoztál is). Szóra sem érdemes. Aztán volt egy lány, akivel komolyabban alakult. Együtt élünk, közös munkáink voltak, szerettük egymást, gyereket terveztünk. Szóval minden mesekönyv-szerűen alakult. Aztán egyszer csak lelépett, minden előzetes bejelentés nélkül.

– Igen, hallottam róla.

– Honnan?

– Feri mesélte.

– Ja, igen. Akkor párszor összefutottam a Ferivel is.

Amúgy vele mi van?

– Ennyi volt a történeted?

Tamás és Csongor megálltak Tamás egyik képe előtt.

Egy öregasszony egy tisztáson ül hokedlin, előtte róka. Egy-mást nézik.

– Utálom.

– Miért?

– Mert olyan, mintha beállított lenne.

– Pedig az is.

– Egyáltalán nem az! Majdnem tíz éve meghalt a férje, ő pedig oda temette el, a tisztásra, száz méterre a házuktól. Bolond Kati. Így nevezik. Nem volt nehéz megtalálni. Mindig kísétál a férje sírhelyéhez, amit nem jelöl semmi, és ott ül, naphosszat. Elég jól él, azt mondják. Kettejük nyugdíjához képest elég kicsi a Bolond Kati rezsije.

– Nincs bejelentve, hogy meghalt a férje?

– Nincs. A falubeliek pedig, akár hiszed, akár nem, eddig még nem árulkodtak.

– De mi az a róka?

– Az egy róka. Honnan tudjam? Arra járt. Biztos látta, hogy nem jelent nagy veszedelmet a katonán Kati néni, és kíváncsiságában odament hozzá.

– Kétszázassal lőtted?

– Szerintem inkább az ötszázassal. Elég messze voltam.

– Szevasz, Tamás!

A lézengő emberek közül János lépett elő, akivel Tamás kezdő korában együtt járt külföldre fotóriportokat készíteni.

– Jancsi! Szevasz!

– Látom, a híradás már nem érdekel, csak a stilizálás.

– Mindenki fotóriporterként kezdi, csak van aki...

– ...tovább butul – fejezte be a mondatot Csongor.

Tamás bemutatatta egymásnak a két kollégát – Maradjatok majd a poharazgatásra! – aztán átvágott közöttük, mert újra észrevette a szép arcú lányt, aki most egy másik kép előtt állt, és megint féloldalasan csücsörítve harapta a száját.

– Régóta nézi ezt a képet.

– Régóta várom, hogy észrevegyen.

– Zavarba hoz.

– Ferenczinek igaza volt. Ez csakugyan akasztás. Maga nagyon szereti tárgyiasítani az embereket. De ahogy hallgattam, saját magát is.

Tamás hirtelen nem tudott megszólalni. A lány még mindig a képet nézte. Fekete testhezálló elegáns ruhában volt, fekete rövid szoknyában, alatta fekete harisnya. Karjai diszkréten egymásba kapaszkodtak könyéknél. Tamás a hosszú vékony nyakat nézte, aztán az arc felé fordult, majd vissza a képhez.

– Tulajdonképpen elég sokat elárult magáról: „egyetlen közös van az emberekben, a magány.” Ezt gondolja, miközben mindent és mindenkit tárgyiasít? Nem gondolja, hogy ennek köze lehet a magányérzéséhez?

– Miért engem akar megfejtetni? A képek engem sokkal jobban érdekelnek, mint én magamat.

A nő gúnyosan elmosolyodott.

– Na, látja, ezt erősen kétlem.

– Ne keverje gyanúba magát. Maga analizál engem a képek helyett.

– Honnan tudja, hogy a képeiről mit gondolok?

– Azt nem tudom, de nem azokról beszél, hanem rólam. Ráadásul olyan összefüggésekre utal, amelyekről egy kevéskét én is sejteni vélek.

A lány jobb kézfeje elengedte a bal könyökét, és nagyon vékony hosszú mutatóujjával felmutatott a kép egy pontjára.

– Látja ott a tükörcképét?

– Látom.

A fénykép egy kocsmban készült. A portré és az életkép határán van. A csapos lány a pulton könyököl, épp nincs vendég, akit kiszolgáljon. Környezetében sok a mosatlan

pohár, narancshéj, likőrös-üveg és fedetlen jégkocka-tartó, de ő nem foglalkozik velük, csak mereng. A háta mögötti bárfaon van egy üveges szekrény, amiben a fényképezőgép és a mögöle kileső Tamás tükröződik.

– Maga itt nem a lányra kíváncsi. Ürügyül használja fel, hogy magát megleshesse. Önmagát akarja leleplezni. Ezért fotózik.

– Megadom magam. Lemeztelenített. Most már abba is hagyhatom a fotózást. De akkor magának kell elartania, mert nem tudom, ezek után mivel tudnám fenntartani magamat.

– Lepkegyűjtéssel.

– Köszönöm. Nagyon kedves.

– Nem azért jöttem el a kiállítására, mert nem tesznek a képei. Szerintem nagyon különlegesek. Csak közben használja az embereket is, és ami valószínűleg még nagyobb szenvedést okozhat: saját magát.

– Miért érzi szükségét, hogy kielemezzem?

– Mert jobban érdekel a képeimél.

– Véletlenül pszichológus?

A lány felnevetett.

– Akkor talán író?

– Nem mondhatnám.

– Segít, vagy találgassak még?

– Nem, ne alázza meg magát a kedvemért. Kurátor vagyok.

– Szóval lelkeket rabol.

– Maga miért provokál folyton?

– Elnézést, azt hittem, maga provokál. Szerintem én vagyok az idősebb. Ilyenkor nem is tudom, mi a protokoll. De hadd ajánljam fel a tegezést.

– Köszönöm, elfogadom.

– Egy pillanat.

Tamás elszaladt két pohár pezsgőért. A pultnál megállította Csongor, aki láthatóan kedélyes poharazgatásba kezdett az újonnan bemutatott Jánossal.

– Tetszel neki.

– Ne okoskodj! Ez egy nagyvad, és szerintem problémás is. Nem adja magát könnyen.

– Akkor beszélj meg vele egy találkozót, aztán rázd le és gyere vissza hozzánk. Jó a pezsgő.

– Az lesz. Várjatok még egy kicsit.

Tamás visszaért a kurátorhoz, kezébe adta a pezsgőspoharat, ami egy kissé kellemetlen volt, tekintve, hogy a lánynak már volt egy a kezében. Koccintottak, ittak. Tamás bizalmasan kinyújtotta a kezét.

– Szervusz. Szemere Tamás.

– Szervusz.

– Összegyűlt néhány kollégám. Nem csatlakozol hozzánk?

A lány hátrafordult, hogy jelezze döntése alaposságát.

– Nem, köszönöm. Én is késésben vagyok.

– Az én képeim miatt.

A lány beleköhögött a saját nevetésébe.

– Van kedvenc képed?

– Igen. A galambszaros kisgyerek.

– Az melyik?

A lány a pezsgőspoharával mutatta a képet, a gipszkarton-folyosó sarkában lógott.

– Jaa! Én szedericsírának hívom.

A lány megint elnevette magát, de a nevetés most egészen önfeledt volt, delejes kacaj.

– Találkozunk még egyszer, hogy odaadhassam a képet.

– Azért akar tal... azért akarsz találkozni, hogy ideadd a képet?

– Annak ürügyén.

A lány előkapott a táskájából egy tollat, és papírja nem lévén, kifordította Tamás tenyerét, és beleírta a telefonszámát.

– Találd meg újra a barátait. A pezsgő majd segít. Szép estét! – sarkon fordult, és távozott.

Tamás visszasietett a társasághoz, ami idővel kibővült Attilával. Tamás régi barátja, még a fotós iskolából, akivel Csongor csak egyszer vagy kétszer találkozott, még évekket ez előtt, amikor Tamás mindkettejüket meghívta a lakásába szilveszterkor, vagy talán más alkalommal, és most, amikor Csongor észrevette Attilát, épp idejében állította meg. Elmagyarázták a helyzetet Attilának, aki ettől fogva szintén lelkes megfigyelője lett a jelenetnek.

– Hát te?

– Tényleg nagyon szép.

– Elképesztő.

– Jancsinak egyáltalán nem tetszik – tette hozzá Attila.

– Anyyra nekem sem.

– Csongi, ezen nem csodálkozom, ha az előző feleségedre gondolkodok.

– Hát akkor gondolj inkább anyádra!

– Szevasztok!

Megemelték a poharukat, de mielőtt még összeütték volna, Attila gratulált Tamásnak a képekhez.

– Dilettáns vagyok, de ezek még nekem is tetszenek.

– A legszebb bók – röhögött János.

A galéria kis híján kiürült.

Miután elég pezsgőt ittak, Tamás fellelkesült. Megszállta némi nosztalgia, és az az ötlete támadt, hogy összehívja a régi ismerősöket, kollégákat a városban, hogy együtt igyanak tovább.

Egy közeli kocsmában volt a találkozó, nem messze Szabó Gabiéktól. Ő a férjével csatlakozott. Megjelent Zsolt és Luca is. Legtöbbjük az utóbbi években pályát módosított.

Tamás az este folyamán annyira berúgott, hogy csak későn vette észre a balesetet: a mosdóban majdnem teljesen lemosta tenyeréről a telefonszámot. Visszaszaladt a többiekhez, tollat és papírt kért, és megpróbálta rekonstruálni a számsort. A többiek röhögtek, de Tamást ez nem érdekelte. Mint egy megszállott, bámult a tenyerébe, és írta vakon a számokat a papírra. Gabi és Luca odaültek mellé, hogy segítsenek.

– Nagyon fontosnak kell lennie.

– A leggyönyörűbb nő a világon.

– Nem gondolsz egy kicsit sokat a külsődleges dolgokról? – kérdezte Luca. Tamás felnézett.

– Nincsenek külsődleges dolgok. Minden ugyanaz.

– Nincs külső meg belső tulajdonság?

– Nincs. A kettő ugyanaz. Te magad vagy az arcod.

– Hát ezt nem osztom. Láttál te már kifutómodelleket?

– Hogyne! Undorító mindegyik.

– Hoppá! Tanult kollégámból kikönyökölt az ideológus!

– Vagy csak szerelmes.

Megint röhögtek.

– Lófaszt. Olyat még nem láttatok, hogy egy szép arc az élet-helyzet alakulásától rúttá válik? Vagy egy lányka, akit azelőtt soha senki nem vett észre, kivirágzik? Nincs objektív szépség. Az arcod te vagy.

– Hűűűha! Nagy szavak. Én azért nem dobnám ki az ágyamból egyik-másik modellt.

– Hát az te vagy, Zsoltikám.

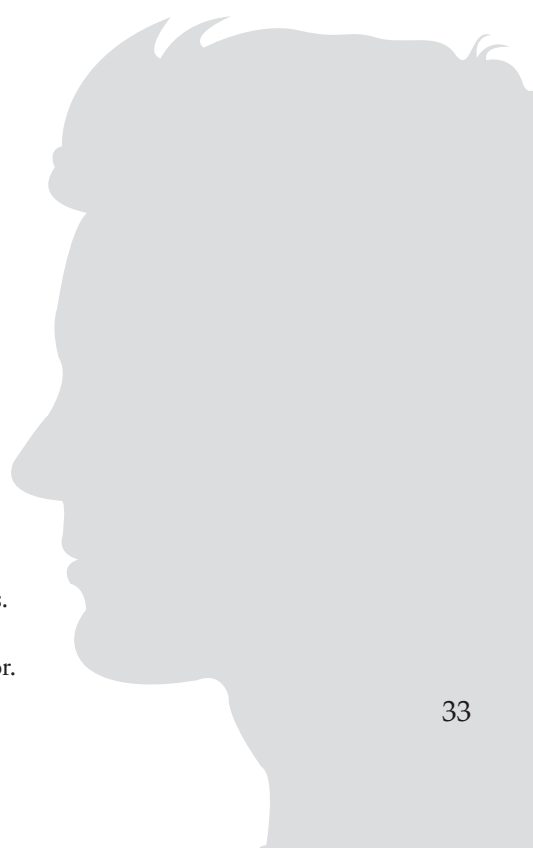
– Hé-kás – kiabált közbe Gabi – neked nincs feleséged?

– Van neki – fűzte hozzá Csongor – nem is egy.

– Már csak az a kérdés, hogy ez egy hármas vagy egy nyolcas.

De mindegy, legfeljebb egyszer rossz számot hívsz.

– De nehogy az anyámat hívd randizni! – óbégatott Csongor.

- Vagy a húgomat – tette hozzá Jancsi, szinte fuldokolva.
- A húgod még beszélni sem tud.
- Na de Tamás, ezt azért nem gondoltuk volna rólad.

Másnap kábán ébredt a lakásában. Rettenetes szájszag gyötörte. Felült. A kanapé előtt a letvetett ruhái: sötétkék ing, sötétkék farmernadrág. A konyhából halk neszezést hallott. Fel-tápáskodott, odament a szobaajtóhoz. Egy darabig csak hallgatózott, aztán az ajtó magától kitérült. A küszöbön régi barátja, Luca állt, egy kancsó teával a kezében, otthonos mosollyal.

– Hát te meg mit keresel itt?

Luca arcán szétködlött a mosoly.

– Hogyhogy mit? Én hoztalak haza.

– Igen? Hogyhogy?

– Hát úgy, Tamás, hogy állni sem tudtál a lábadon. Főztem teát.

Tamás nem szólt egy szót sem. Hajába túrta az ujjait, megfordult, és dülöngélve neki-állt összenyalábolni a ruháit. A kancsó és a két teáscsésze hangtalanul leereszkedett mel-lé a dohányzóasztalra.

Tamás feje mellett, közvetlen közelségben Luca meztelen lába. Följebb sötétzöld selyem-bugyi. Följebb szépen ívelt, lapos has, selyem melltartó; otthonos fesztelenség.

– Lefeküdtünk?

– Hova gondolsz? A lakásajtódat is eltévesztetted.

– Akkor biztos a tiédet is eltévesztettem volna.

– Nagyon szellemes vagy, tudod-e?

– Nem kérek teát.

– Jaj, de válogatós a Tamáska. Ne finnyáskodjon, ilyenkor teát kell inni – selypegett Lu-ca, és végigsimított a guggoló Tamás arcán. Tamás megragadta a kezét.

– Ezt ne!

– Mit ne?

– Ne Tamáskázz!

– Mi a bajod? Segítettem neked hazajönni.

– Aztán itt aludtál.

– Baszódj meg.

Tamás lekotorta az asztalról a karóráját. Csodálkozott, hogy nem a karján van.

Nyilván Luca vetköztette le. Kilenc-negyvennyolc.

– Ūristen!

– Mi?

– Tíz perc múlva jön egy ügyfél.

Luca felkacagott.

– Miféle ügyfél?

– Na vajon miféle? Portréalany.

– Segíthetek valamit?

– Igen, kérlek, dobj be minden ruhát a hálósobába.

Nagyon gyorsan lezuhanyozok. Még főzz egy kávét is.

– Rendben.

Tamás két perccel tíz előtt már a ruháit kapkod-ta magára. Szájából lógott a fogkefe.

– Tudod, mit! Segítek fotózni. Leszek az asz-szisztensed.

Tamás tiltakozólag hümmögött, de a fogkefe gátolta a hathatósabb ellenállásban. Ezen Luca megint nevetett.

– Ne aggódj, nem bugyiban leszek. Amúgy is jobban világítok, mint te.

Tamás széttárta karját, tehetetlenül hörgött.

Amikor az ajtón belépett az ügyfél, Luca nem tudta leplezni meglepettségét. Az „ügyfél” egy olimpikon volt, a világ egyik legeredményesebb női úszója. Kezet ráztak. A lakás frissen volt szellőztetve, frissen főzött kávéillat lengte be.

- Az asszisztensem.
- Azt hittem, a felesége.
- Kér kávét?

Tamás magára hagyta az úszónőt a nagyszobában, hogy átvegye a portréhoz szánt ruháját. A pillanatnyi megállásban nekikönyökölt a konyhapultnak.

Luca megint végigsimított Tamás arcán, s a figyelemtől, amivel saját kézfejét kísérette, egyszerre megszépült.

- Szép vagy.
- Eddig nem voltam?
- Nem, eddig tolakodó voltál.
- Az arcod te vagy.
- Hogyhogy?
- Ezt te mondtad tegnap este. És nem kizárt, hogy igazad volt.

– Ilyen baromságokat hordtam össze?
– Jó, mi? – Luca felrántotta mindkét vállát, oldalra döntötte a fejét, és kislányosan elvigyorodott.

Az olimpikon barna, kissé konzervatív blúzt vett fel, térdig érő, fekete szoknyával. Tamás, Luca egyszerre jöttek zavarba.

- Megkérdezhetem, hogy mihez kell a portré?
- Egy nemzetközi sportmagazin készített velem interjút.
- A karrierjéről?
- Nem, a magánéletemről.
- Elnézést kérek az őszinteségemért, csak a kép jól-sikerültsége érdekében kérdezem – kérem, ne vegye sértésnek –: más ruhát nem hozott?
- Jaj, nem! Ez nem jó?
- Hát ez nem igazán előnyös – sietett Luca Tamás segítségére. – Ez alatt mi van?
- Semmi. Egy fekete sporttrikó. De ez miért ne lenne jó?
- Azért, mert úgy néz ki benne, mint a kilencvenes évek tévébemondói. És ezt még tezik a fizikai kondíciói. Az a fekete trikó... nagyon frivol?
- Nem tudom.
- Megmutatja?
- A sportoló ledobta a barna blúzt, és keresztbe fonta a karját.
- Nem rossz – jegyezte meg Tamás.
- De egészalakos is kéne – mondta a sportolónő.
- Semmi gond. – Luca átszaladt Tamás hálószobájába. Előhalászott egy egyszínű fekete melegítőnadrágot a ruhásszekrényből, és átadta a sportolónak.
- Ez biztos?
- Szerintem, ha a magánéletére kíváncsiak, akkor öltözzön úgy, mintha otthon lenne.

A lány, sportolókhöz illően, teljes fesztelenséggel rúgta le magáról a körömcipőt, tépte le a harisnyát, a szoknyát, és bújt bele a fekete melegítőnadrágba. Tamás megbabonázva nézte a meztelen lábakat. Nem az erotikus gyönyör kerítette hatalmába, hanem a csodálat: soha ilyen izmos combot nem látott még; az izmok egészen egyszerűen úgy különültek el egymástól, mint az egymásból kibukó dombhátak, egyikén-másikon az ér is kidagadt. Egyáltalán nem volt szexuális jelenség, de volt benne valami lehengerlő, ami mégis csak a férfi fantáziáját vette célba. Luca ezt észrevette, de értette, hogy a csodálat mögött nem Tamás szexuális kíváncsisága lakozik. Az igazat megvallva, Lucát is lenyűgözte a látvány. A sportoló lány, miközben egyik lábát belebújtatta a nadrágszárba, másikkal lábujjhegyre állt. Egész lába, spicbe tartott lábfejétől a vádliján át, egészen a combtővéig megfeszült. Tamás egy pillanatra azt hitte, hogy egy ló ágaskodik a szoba túlvégén.

– Magának nagyon izmos lába van.
– Igen, sajnós. – Válaszolt a sportolónő a legteljesebb közöm-
bösséggel.
– Miért sajnós?
– Hát mert randa. Kinek kell egy fatuskó?
– Nagyon impozáns fatuskó, ne aggódjon miatta. Biztos va-
gyok benne, hogy sokaknak tetszik.
– Nem tudom. Na, komolyan gondolják, hogy ez
a nyerő?
– Nem rossz.
– Tényleg nem rossz. Próbáljuk meg kibontott
hajjal, mit szól hozzá?
– Isten őrizz! Kész szalmakazal.
– Nem baj, akkor majd újra összefogja.
Ahogy kiengedett a hajgumi, gyönyörű, hullámos
fekete haj bomlott ki alóla.
– De hát ez nagyon szép – álmélkodott Luca.
– Ne idegesítsen! Csak a gond van vele.
– Azt elhiszem, de a gondnak semmi köze a szépséghez.
Lucának nem kellett tanulmányoznia Tamás stúdióvá alakítható
lakását. Teljesen magától értetődő volt számára a zsinigre felkötött feke-
te és szürke drapéria rendeltetése. Odalépett a szürkéhez, megragadta a szé-
lét, és átsétált vele a szoba teljes hosszán, hogy léptei nyomán a fal ezüstre vált.
Tamás két ujjával dörzsölte az állát.

– Nem rossz.
Luca is odaállt mellé és bólintott. Aztán gondolt egyet, kiszaladt a szobából, majd egy
pillanat múlva visszajött egy kevés púderrel, szemceruzával, spirállal, és rúzzsal.
– Ezt is muszáj?
– Nem fog rosszul állni.
– De otthon nem viselek sminket.
– Ne aggódjon már annyit! Nagyon keveset teszek fel.
– Mikor szokott nevetni? – kérdezte Tamás, miközben Luca alapozót tett fel az arcra.
– Hogy mikor? Amikor apámmal társasjátékozunk.
– És még?
– A szövetség fizeti a pszichológust.
– Nem azért kérdezem.
– Nem tudom. Amikor jó eredményt érek el.
– És még?
– Tényleg nem tudom.
– Szex közben szokott nevetni?
– Tamás!
– Szoktam.
– A trágárságok is megnevettetik?
– Beletrafált, azokat nagyon szeretem.
Luca kezdte megsejteni a játékot. Abbahagyta a sminkelést, és az állványokhoz szaladt,
hogy irányba állítsa a vakukat.
– Melyik a főfény?
– Az ablakfelőli.
– Akkor, gondolom, a kinti fényre akarunk még erősíteni egy kicsit, a másikkal visz-
szaderíteni.
– Persze. – Tamás úgy válaszolt, hogy le nem vette a tekintetét a sportolónőről, aki ezt
egy darabig állta, aztán egyszerre megtört; elkapta tekintetét és elpirult.
– Érdekes, amíg az előbb fehérneműre vetkőzött, nem volt szégyellős, most, kisminkel-
ve, ruhában mintha szégyellné magát.
– Nem azért. Hanem ahogy néz.

– Hogy nézem?
– Mint aki mindjárt megöl.
– Pedig a léynek sem ártok. – Tamás megfordult, és elindult az íróasztalához. Nagyobbik rekeszből kivette a gépet, visszaúton bekapcsolta a vakukat. Beállította a záridőt és a rekeszt.
– Az egy Zeiss? – álmélkodott Luca.
Tamás nem válaszolt, minden figyelme az alanyra összpontosult.
– Lépjén egy kicsit előrébb. – Hatalmas villanás, halk, tompa pukkanással kísérve. Tamás emelte a gépet a szemétől, hogy a kijelzőn visszanézze az eredményt. Luca is odadugta a fejét, aztán a derítő-fényhez szaladt, és két kézzel óvatosan közelebb vitte a hatalmas állványzatot a portréalanyhoz.
– Tegye nyugodtan zsebre a kezét.
– Így?
– Igen, így.
– Most pedig gondoljon arra a trágárságra, amit az édesapja szokott mondani társasozás közben.

A portréalany arca néhány pillanatig olyan volt, mint előtte: merev, visszafogott. Aztán hirtelen elengedtek a mimikai izmok tagolta élek; először kicsit bambán nézett, mint aki egy semleges pontra szegezi tekintetét, és koncentrál, hogy el ne röhögje magát, aztán száján mosoly terült el, és még mielőtt csakugyan kitört volna a röhögés, ismét a mindent betöltő fehér villanás.

– Ez nem volt fair. Jó lett a kép? – kérdezte a lány megélenkülve.
– Egyáltalán nem lett jó. De az jó, hogy maga végre egy kicsit elengedte magát. Most nézzen a kollégámra! – Megragadta Lucát, és kellő erélyességgel maga mellé vonta. Exponált.
– Most gondoljon a legutóbbi szexre.

– Alig emlékszem.

– Annál is inkább!

Tamás ismét exponált.

– Most nézzen rám.

– Ugye nem kell szexre gondolni!

– Arra gondol, amire akar, csak ne beszéljen.

Exponált.

– Fel van jogosítva, hogy mosolyogjon, most már nem áll mosoly-tilalom alatt.

– Nem tegeződhetnénk?

Tamás leemelte a gépet. Odalépett az alanyához, és a kezét nyújtotta.

– Tamara. Szia.

– Szia Tamara. Én meg Tamás vagyok.

– Luca annyira nagy csodálattal nézte az eseményeket, hogy nem szeretne volna megtörni a kézfogással. Maradt az inneső oldalon, és kislányosan integetett.

– Luca, szia.

– Hol is tartottunk? – kérdezte Tamara újra kissé zavarban.

– Hogy te pontosan hol tartottál, azt nem tudom, de valahol szex közben.

Tamara arca kedvesen, vagy inkább játékosan feddővé változott.

A szoba ismét felvillant.

– Most ezt az arcot tartsd ki, és fond keresztbe a karodat. Így.

Újra exponált.

– Mi történt a pasival?

– Lelépett.

– Azóta senki?

– Á, nincs semmi időm.

– Csak az edzés?

– Persze.

- És edzés közben mi tart életben?
- Hogy elérjem a kitűzött célt.
- Ilyenkor látod magad előtt?
- Persze.
- Most is?

Tamara egy pillanatra hezitált. Egyik karja kibújt a másik fonadékából, hogy megérintse az arcát, körülbelül úgy, ahogy az előbb Tamás csipentette két ujjja közé az állát; egy kicsit felemelte a fejét, és elnézett a magasba.

Tamás exponált.

- Igen, most is.

Tamara arca egyszerre ijesztő lett, haragos és kőkemény. Tekintetét így emelte vissza Tamásra, aki azonnal exponált.

- Meddig fogsz még fotózni?
- Ameddig meg nem találom az arcod.

Tamara tizenhét perc múlva lépett ki Tamás lakásajtáján. Elégedett volt, maga sem tudta, miért.

– Nagyon sajátos technikád van. De tetszik. Ez a nő, itt a szobában visszkapott valamit az életéből. Tőled. – Magyarázta Luca, miközben a számítógép monitorján nézték vissza a képeket. – Elképesztő... egyszerűen elképesztő. Hihetetlen!

- Közepes teljesítmény.
- Na, ne hancegj már! Ezek kurva jó képek.
- Láttad a lábát?
- A te leesett álladat szerettem volna visszacsukni közben.
- Az volt elképesztő.

Luca teljes törzsével odafordult Tamáshoz, kivette kezéből a bögre kihűlt teát, letette az asztalra. Aztán fogta Tamás kezét, és rátette a lábára.

- Ezek is elképesztenek.
- Nem vitatkozom.

Luca feljebb húzta Tamás kezét a combján.

- Ne is.

Miközben Tamás Lucában volt, és az arcát figyelte, elgondolkodott, hogy milyen lenne összejönni vele. Okos, érett, figyelmes, empatikus lány, díszlettervező lett. Kiváló anya lenne. Miért nem jön össze vele? Luca már a fotós iskolában is szerelmes volt Tamásba.

Azóta volt egy sikertelen házassága, amiből gyerek szerencsére nem lett. Még van betölthető hely az életében. Jól kiegészítenék egymást.

Miután a lakásajtót becsukta Luca háta mögött, már egyáltalán nem érdekelte a gondolat, és inkább csak dühítették a másnaptól szüntelenül érkező üzenetek. Egyelőre azonban nem akarta eltemetni a lehetőséget: Luca nagyon odaadó és ügyes az ágyban.

Miután becsukta az ajtót, kitöltötte magának a maradék kávé, elővette gatyazsebéből a telefonszámot őrző cetlit, és leült a fotelbe. Várt.

Pár perccel később, szinte a saját figyelmét is megkerülve, gyorsan tárcsázott. ■ ■ ■

Geröcs Péter: 1985-ben született Budapesten. Író, esszéista. Eddig négy kötete jelent meg. Az ELTE-n doktorál.